

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙ-ΦΟΥ-ΦΙ

ΤΟΥ ΤΣΙΝ - ΠΕ - ΦΟΥ

Μιά φορά, στον παλιό καιρό, σ' ένα άκρογιαλί της Κίνας, ζούσε ένας ψαράς που τ' όνομά του ήταν Φι-Φου-Φι. Ήταν ένα ωραίο με έξυπνα μάτια παλληκάρι.

Μιά μέρα μπήκε στη βάρκα του να ψαρέψει. Μ' αντί η πετονιά του να βγάλει κανένα ψάρι, τί νομίζετε πώς έβγαλε; Μιά χελώνα, μία μεγάλη νεροχελώνα, μ' ένα πολύ σκληρό καβούκι, με μία μώρη κωμική και ζαρωμένη και με πολύ μικρή ούρά. Τώρα πρέπει κάτι να σάς πω που ασφαλώς δεν θα το ξέρετε. Η χελώνες αυτές της Κίνας ζούνε χίλια χρόνια το ελάχιστον. Και ο Φι-Φου-Φι είπε μέσα του: «Ένα ψάρι θα ήταν καλύτερο γιατί να σκοτώσω αυτό το φτωχό πλάσμα και να μην τάφήσω να χαρή άλλα έννηακόσια έννηα χρόνια; "Α! όχι ποτέ, ποτέ!" Και μ' αυτά τα λόγια έρριξε πάλι τη χελώνα μέσ' στη θάλασσα.

Το μεσημέρι ήταν καφετερό και ο Φι-Φου-Φι δεν είχε πιάνει κανένα ψάρι. Ο ύπνος κατέβηκε στα μάτια του και έπειτ' από λίγο κοιμώτανε μέσα στη βάρκα του που την έλικνιζε η θάλασσα.

Έξαφνα βγήκε από τα κύματα μία ωραία νέα ή όποια πήγε μέσ' στη βάρκα και του είπε: «Εγώ είμαι η κόρη του Σή-Γκόντ, του θεού της θαλάσσης. Δεν ήταν χελώνα αυτή που έπιασες και που τόσο φιλεύσπλαχνα δεν την έσκότωσες και την έρριξες πάλι στη θάλασσα. "Ημουν εγώ και με μεγάλη μου χαρά βλέπω τώρα πώς είσαι ένα ωραίο παλληκάρι. Θα με πάρης γυναίκα σου, αν θέλεις, και θα ζήσουμε ευτυχισμένοι μαζί χίλια χρόνια κάτω στο παλάτι μας, βαθεία στο βυθό της θάλασσας».

Ο Φι-Φου-Φι πήρε το ένα κουτί και η κόρη του Σή-Γκόντ το άλλο και έλαμναν-έλαμναν-έλαμναν ως που πειά έφτάσανε στο παλάτι όπου ο Σή-Γκόντ, σαν ένας βασιλιάς, έξουσιαζε τους υπηκόους του, τους δράκοντες, τις χελώνες και τα ψάρια.

"Αχ! τί ωραία που ήταν εκεί! οί τοίχοι του παλατιού ήταν από κοράλι, τα δέντρα είχαν σμαράγδια για φύλλα και ρουμπίνια για καρπούς, τα λέπια των ψαριών ήταν από άσπρη και η ούρες των δράκων από καθαρό χρυσό. Βάλτε με το νου σας όλα τα πιο ωραία πράγματα, τα πιο πολύτιμα και πιο λαμπρά. Όλα αυτά μαζί βρισκόντουσαν σ' αυτό το παλάτι και όλα τώρα ανήκαν στον Φι-Φου-Φι που ήταν ο γαμπρός του Σή-Γκόντ, του θεού της θαλάσσης και σύζυγος της πριγκήπισσας των Δράκων!

Κι' έτσι ζούσαν ωραία μέσα στα δέντρα με τα σμαράγδινα φύλλα τρία ολόκληρα χρόνια. Μά ένα πρωί είπε ο Φι-Φου-Φι στη γυναίκα του: «Είμαι πολύ ευτυχισμένος μαζί σου. Μά πρέπει να πάω και στο σπίτι μου να ιδω τους γονείς μου, τ' αδελφια μου. "Ας πάω λίγο και θα γυρίσω σύντομα».

— Δεν θέλω να φύγης, του είπεν εκείνη. Φοβούμαι πώς κάτι πολύ τραμερό θα συμβή. "Αν όμως επιμένεις να φύγης, πρέπει να πάρης μαζί σου αυτό το κουτί, μά να προσέξης να μη τ' ανοίξης. "Αν τ' ανοί-

ξης, ποτέ πειά δεν θα μπορέσης να γυρίσης.

Ο Φι-Φου-Φι ύποσχέθηκε πώς δεν θα τ' ανοίξη και μπήκε μέσ' στη βάρκα κι' έφυγε για τη χώρα των γονέων του.

"Αλλά τί συνέβη τον καιρό που έλειπε; Το καλυθάκι του πατέρα του τί είχε γίνει; Πώς χάθηκε το χωριό που ζούσε πριν φύγει; Τα βουνά, αλήθεια, ήταν στη θέση τους όπως και πρώτα και το ποτάμι που έτρεχε στην άκρη στο χωριό. Μά δεν ήταν πειά εκεί γυναίκες να πλένουν ρούχα όπως τότε... Παλύ παράξενο, μέσα σε τρία χρόνια ν' αλλάξη ο τόπος τόσο πολύ!

Αυτά σκεφτότανε ο Φι-Φου-Φι, όταν δυο άνθρωποι περάσανε. Πήγε κοντά τους και τους ρώτησε:

— Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, τί γίνηκε το καλυθάκι του Φι-Φου-Φι που ήταν εδώ;

— Φι-Φου-Φι... "Α! πάνε τετρακόσια χρόνια που ο Φι-Φου-Φι πνίγηκε ψαρεύοντας. Οί γονείς του, τα παιδιά τους, τα εγγόνια του, όλοι έχουν πεθάνει πρό πολλού. Είναι μία παλιά, πολύ παλιά ιστορία.

Τότε ο Φι-Φου-Φι σκέφτηκε ότι το παλάτι του Σή-Γκόντ κάτω στα κύματα με τους κοράλινους τοίχους, με τα σμαραγδένια δέντρα και τους δράκους με τις χρυσές ούρες ήταν μαγεμένο και ότι μία μέρα, εκεί, ήταν ένας χρόνος του κόσμου μας και έτσι τα τρία χρόνια στο παλάτι του Σή-Γκόντ ήταν πραγματικ εκατοντάδες χρόνια. Δεν μπορούσε πειά να μένη στον τόπο εκείνο που ούτε σπίτι είχε, όλοι του οί συγγενείς και φίλοι είχαν πεθάνει και όλο το χωριό είχε χαθή. Κι' έτσι ο Φι-Φου-Φι σκέφτηκε πώς έπρεπε γρήγορα να αναχωρήση για την μαγεμένη πάλι χώρα, στην ωραία πριγκήπισσα γυναίκα του, κάτω στα κύματα. Μά πώς να φύγη; Ποιός ήτανε ο δρόμος; «Ίσως, σκέφτηκε, αν ανοίξω το κουτί θα μπορέσω να βρω τον τρόπο».

Λησμόνησε λοιπόν την παραγγελία της γυναίκας του και άνοιξε το κουτί. Μά τί νομίζετε πώς ήταν μέσα; Τίποτε, ένα μικρό άσπρο σύγνεφο πέταξε μακριά προς τη θάλασσα.

Ο Φι-Φου-Φι φώναξε στο σύγνεφο να σταματήσει κι' έτρεξε πίσω του. Μά τότε θυμήθηκε τί του είχε πη η γυναίκα του: ότι αν άνοιγε το κουτί, ποτέ πειά δεν θα μπορούσε να γυρίση στο παλάτι του Σή-Γκόντ. Κι' άμέσως ούτε να τρέξη, ούτε να μιλήση μπορούσε, και σε μία στιγμή έπεσε νεκρός πάνω στην άμμουδιά, που τα κύματα κυλιόντουσαν γύρω του λές και του φέρνανε μηνύματα απ' τη μαγεμένη χώρα της γυναίκας του...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

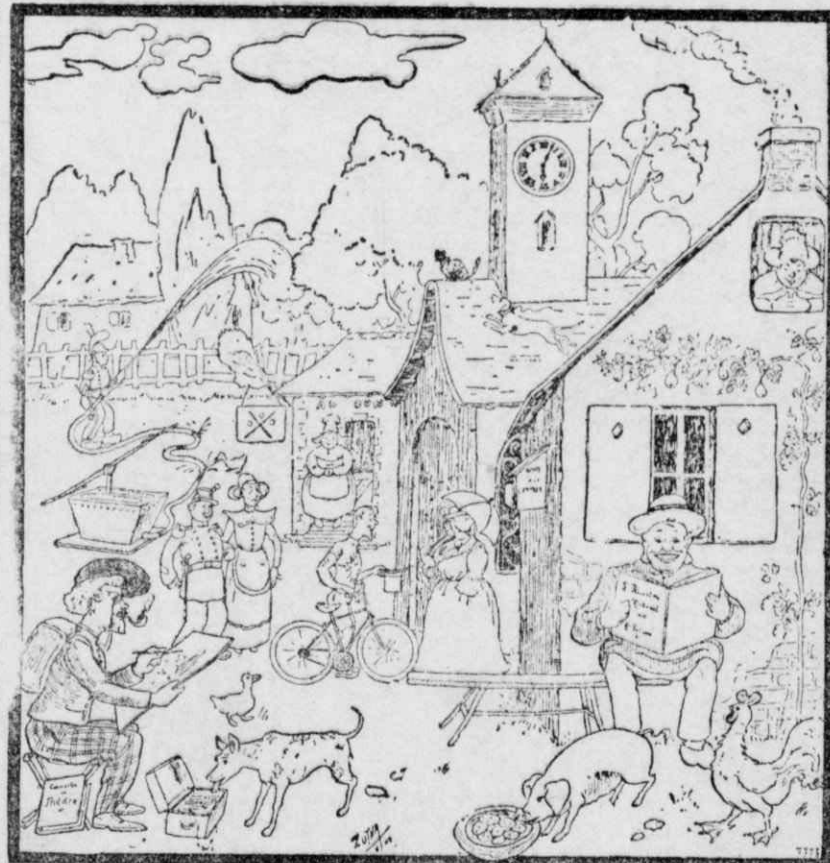
ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Τρεις δικηγόροι που πήγαν μία μέρα στην έξοχη, συνάντησαν στο δρόμο έναν χωρικό ο οποίος ώδηγούσε το κάρρο του. Για να τον πειράξουν, τον έρώτησαν:

— Γιατί το ένα απ' τ' άλλα σου είναι παχύτερο από το άλλο;

— Γιατί, αποκρίθηκε ο χωρικός, το άλλο που σάς φαίνεται τόσο παχύ και θορυμμένο είναι... δικηγόρος, ενώ το άλλο που έχουν πεταχτή τ' άλλα καλά του απ' την αδυναμία είναι ο πελάτης του δικηγόρου. Κόκκαλο οί δικηγόροι.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Την ήμερα που ο ζωγράφος μας έφτιαξε αυτή την εικόνα, είχε πιη μερικές μπύρες με τους φίλους του και έτσι τ' έκανε λίγο... θάλασσα, γιατί, χωρίς να το αντιληφθή, έκανε ένα σωρό λάθη και παραλείψεις. Τα λάθη αυτά, που είναι όλα-όλα δεκάξη, παρακαλούνται οί αναγνώσται μας να τ' ανακαλύψουν.